

A SÓ

Készült Jankovics Marcell rajzfilmje alapján

Népmeséből írta: Petrolay Margit

Rajzolta: Hegedűs László és Debreczeni Katalin

Szerkesztette: Molnár Ottó

1. Címkocka
2. Impresszum
3. Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. Volt ennek a királynak három szép, eladó lánya. Egyik fekete hajú, másik barna, harmadik, a legkisebbik aranyszőke.
4. Szerencsére országa is volt néki: éppen három. Ha férjhez mennek a leányok, egy-egy ország jut mindegyiknek hozományul.
5. Csak azt nem tudta eldönteni őfelsége, hogy melyiknek adja a legszebbik országát. Végül is úgy döntött: a legszebb ország azé legyen, amelyik a legeslegjobban szereti őt.
6. Behívatta hát legidősebb lányát, s megkérdezte tőle: — Mondd meg nékem, édes lányom, hogy szeretsz te engem? — Mint a galamb a tiszta búzát —, felelte a leány.
7. Ezután a középső lányt hívatta maga elé: — Mondd meg nékem, édes lányom, hogy szeretsz te engem? — Mint nyárban a hűvös szellőt —, felelte a középső királylány.
8. Utoljára a legkisebb királykisasszonyt hívatta be a király: — Hát te, legkisebbik lányom, te hogy szeretsz engem? — Úgy szeretlek, édesapám, mint a sót —, felelte a legkisebbik királyleány —, ennél többet nem mondhatok neked.
9. Megharagudott erre a király. — Nocsak, hát ennyit érek én teneked, háládatlan leány? Takarodj a szemem elől, takarodj az országomból! Látni sem akarlak többet!
10. Sírt-rítt a kis királyleány, hogy nem akarta ő uraatyját megbántani, de az csak dúlt-fúlt, hajtogatta a magáét, oda se hallgatott a szegény leányra. A vége csak az lett, hogy kénytelen volt elbujdosni, világgá menni.

11. Ment, ment a királyleány, amerre a lába vitte. Háromszor is lement a nap, negyedszer is feljött a hold, utoljára elérkezett egy nagy, sűrű erdőbe. A sűrű erdő megsajnálta a szegény bujdosót, befogadta őt, ételt-italt adott neki.

12. Történt egyszer, hogy arra vetődött egy királyfi. Ott úzte a vadat a sűrű erdőben, s meglátta a királykisasszonyt. Az is meglátta a vadászó királyfit, ijedtében elbújt egy odvas fa rejtekébe.

13. De a királyfi mégiscsak rátalált. Hívogatta szép szóval, majd meg is fenyegette: jaj lesz neki, ha elő nem búvik.

14. A végén csak előjött a bujdosó királykisasszony. Félt, remegett szegény, szégyellte is magát rongyos gúnyájában, könnye hullott, mint a záporosó. Alig tudta elmondani, hogyan került ide ebbe a rengeteg erdőbe.

15. Megtetszett a királyfinak a síró királylány, nyergébe emelte s hazavitte királyi palotájába. Otthon aztán felöltöztette őt selyembe, bársonyba, összehívatta a fényes rokonságot, csaptak olyan lakodalmat, hogy még...

16. Telt-múlt az idő szerelemben, boldogságban, míg egy este, beszélgetés közben megkérdezte a király az ifjú királynétől: — Édesem, kedvesem, szépséges hitvesem, mondd el nékem szépen, miért is kergetett el az a gonosz apád? A királyné könnyek között mesélte el, ahogy történt, szép sorjában.

17. Ám a király jót nevetett mindezekre. Papírost hozatott, tintát meg lúdtollat; még akkor este levelet küldött az öreg királynak, s meghívta őt vasárnapra vendégségbe.

18. Mire megjött a vendég, meg is volt terítve aranyos tányérral, fakanállal, ahogy vendégségben dukál. Megették a levest, hozták a pecsenyét, mártást, vagy hatfélét, de a vendég evett is meg nem is. Végül is letette a kanalat, s eltolta maga elől a tányért.

19. Tán nem ízlik az ebéd? — kérdezte a házigazda csodálkozva. — Már megbocsásson szomszéd, de a kutyának se ízlene így, sótlanul! Errefelé tán nem ismerik a sót?

20. Már hogyan ismernék? — felelte a fiatal király. — Csakhogy errefelé azt beszélik, hogy felséged még a legkedvesebb leányát is világgá kergette a só miatt. Igaz-e, nem-e? Felséged azt jobban tudja.

21. Tudom, hogyan tudnám —, motyogta a vendég, s nagy kövér könnyeket hullatott a sótan mártásba. — Csak még egyszer megláthatnám az én okos leányomat, bizony néki ajándékoznám a legszebbik országot!

22. Ezen könnyen segíthetünk! — pattant fel az asztaltól a fiatal király s kézen fogva bevezette feleségét, a legkisebbik királykisasszonyt.

23. Ez volt ám a meglepetés: volt pityergés, volt nevetés. Mégis inkább csak nevettek, pulykasültet eszegettek: aranytálból, fakanállal, sóval-borssal, paprikával... Mind elfogyott a jó falat, a kutyáknak alig maradt.

24. VÉGE